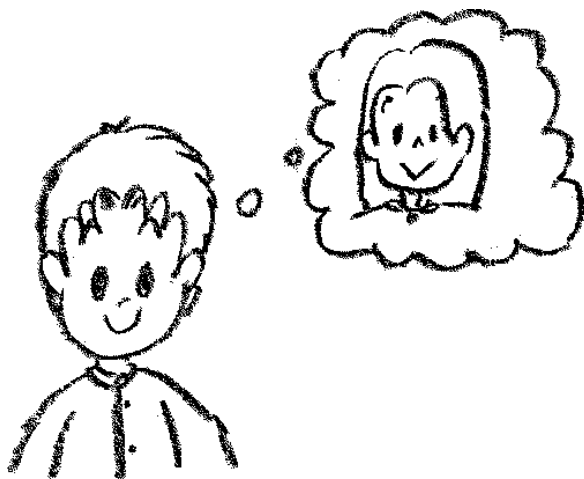

ดวงจันทร์

กลางดวงใจ

๓๗

คุณยายสอนไว้

วันนั้นข้าพเจ้าไปตัดผมที่ตลาดบางขันธ์
ตัดเสร็จแล้วก็ต้องรีบกลับมารับบุญสลับกับเป็ล
เพื่อที่จะให้เป็ลได้กลับไปพักผ่อนตามเวลา

พอมาถึงประตูกุฎีที่ติดตั้งเป็นกระจกใส
บานใหญ่ ทำให้มองเห็นได้ทั้งข้างนอกและข้างใน
ข้าพเจ้าเห็นคุณยายนั่งอยู่ที่เก้าอี้ตัวเดิม เป็ล
นั่งอยู่ข้างๆ ท่าน

พอคุณยายเห็นข้าพเจ้า ท่านก็กวักมือ
เรียกให้เข้าไปหาท่านใกล้ๆ ข้าพเจ้าก็เข้าไปนั่ง
อยู่ข้างๆ ท่าน ท่านหันมามองข้าพเจ้า พร้อม
กับรอยยิ้มน้อยๆ แล้วท่านก็ถามข้าพเจ้าว่า

**“ไฉ่หลานน้อย...เรามั่นตัวผู้ หรือตัว
เมียวะ”**

ข้าพเจ้ารีบหันหน้าไปหาเป่ล เพราะไม่รู้
ว่าควรจะตอบท่านว่าอย่างไรดี เป่ลอมยิ้มแล้ว
หันหน้าไปมองทางหน้าต่างแทน

ข้าพเจ้าเลยตัดสินใจ กราบเรียนท่าน
ไปว่า “หนูตัวเมียค่ะยาย”

คุณยายถึงกับหัวเราะออกมาจนเห็น

โทรศัพท์ แล้วท่านก็พูดว่า “ผมเราสวยจัง”

ข้าพเจ้าก็นึกถามคุณยายไปว่า “คุณยายคะ ผมลั่นกับผมยาวอย่างไหนดีกว่ากัน”

คุณยายท่านชี้นิ้วมาที่หัวของข้าพเจ้า แล้วท่านก็พูดว่า

“ผมลั่นดีกว่า ผมยาวเก็บฝุ่นเยอะ
แล้วก็เรื่องเยอะ

เป็นผู้หญิง ถ้าแต่งตัวเก่ง เดี๋ยวก็มี
ผู้ชายมาเกี้ยว พอมาเกี้ยวแล้วนะ มันก็ต้อง
ออกไปแต่งงาน

พอแต่งงานไป แต่งงานไป ผัวมันก็
ซอมเอา เราอย่าไปแต่งงานนะไอ้หลานน้อย

จำเอาไว้ที่ยายสอนนี่ รู้รีเปล่า”

ข้าพเจ้าก็กราบเรียนท่านไปว่า หนูไม่
แต่งงานหรือกยาย หนูจะอยู่ที่วัด อยู่กับยาย
ไม่ไปอยู่กับใคร

แล้วท่านก็บอกว่า

“เออดีแล้ว อยู่วัดนะ กินข้าวยายนะ
อย่าไปกินข้าวใคร”

วันนี้...ข้าพเจ้าได้เรียนรู้แล้วว่า

ชีวิตที่เรียบง่าย

ก็คือชีวิตที่เป็นอิสระนี้เอง